

Jacob Burgmann

M. Jacob. Burgmannus, Græcarum Literarum Prof. Publ. Ord. ... Hodie Academiae Rostochiensis Rector, Ad Jubilaeum, Qvod Hactenus Devote Celebravimus, Lutherano-Evangelicum ... Secundum ... Et Ideo Benevole Audiendam Orationem Gaudii Hujus Secularis Ultimam, Qvam ... Dominus David Henricus Koepkenius, Phil. Et Theol. Doct. Poeseos Prof. Publ. Ord. dDe Inæstumabili Utilitate, Ex Arduo Reformationis Opere Ad Omnes Meklenburgicæ Regionis Incolas Derivata ... Die XXIII. Novembr. ... Publico Habebit ... Invitat

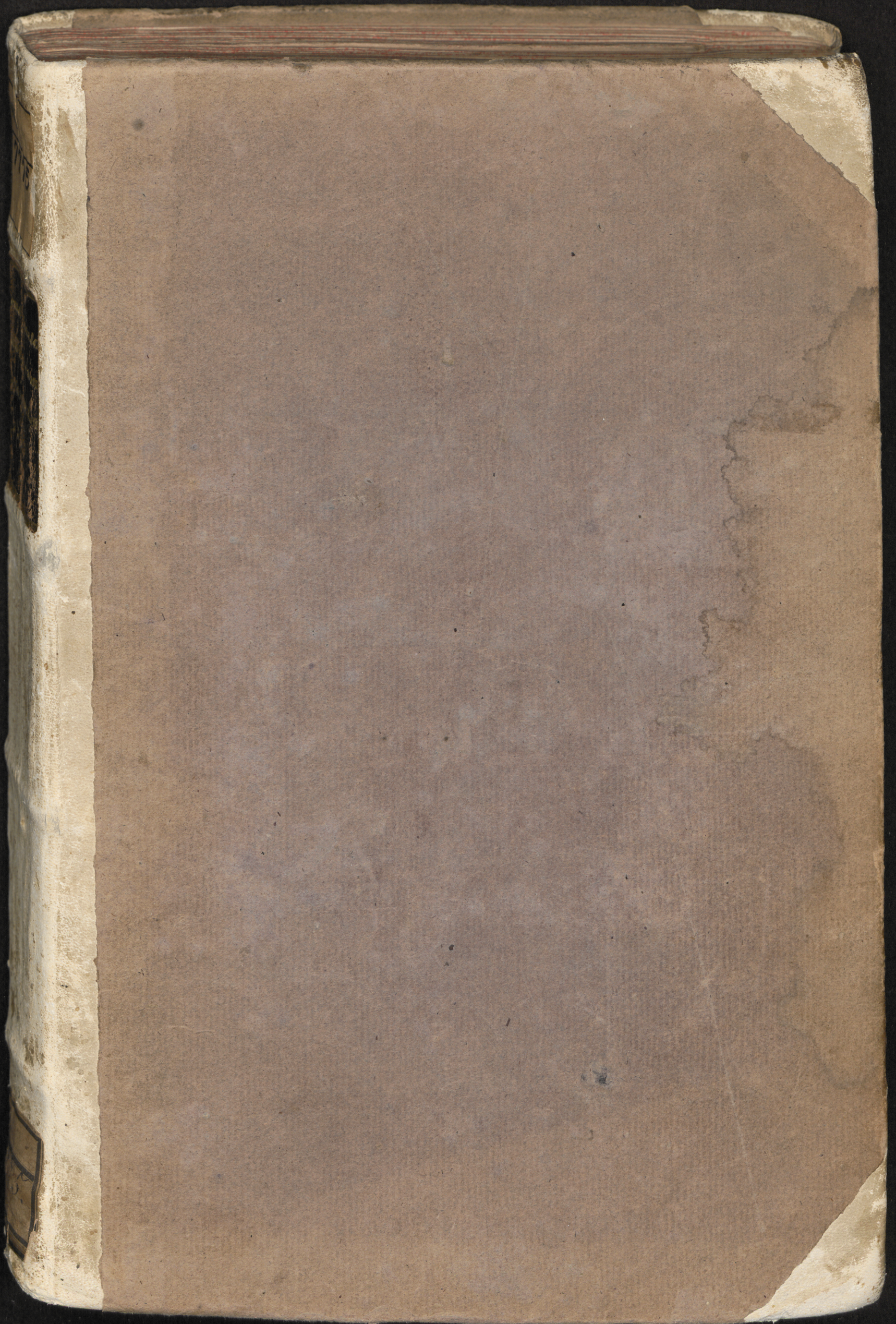
Rostochii: Typis Joh. Wepplingi[i], [1717?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1012698491>

Abstract: Feier der Universität Rostock zum 200. Jahrestages der Reformation.

Druck Freier Zugang

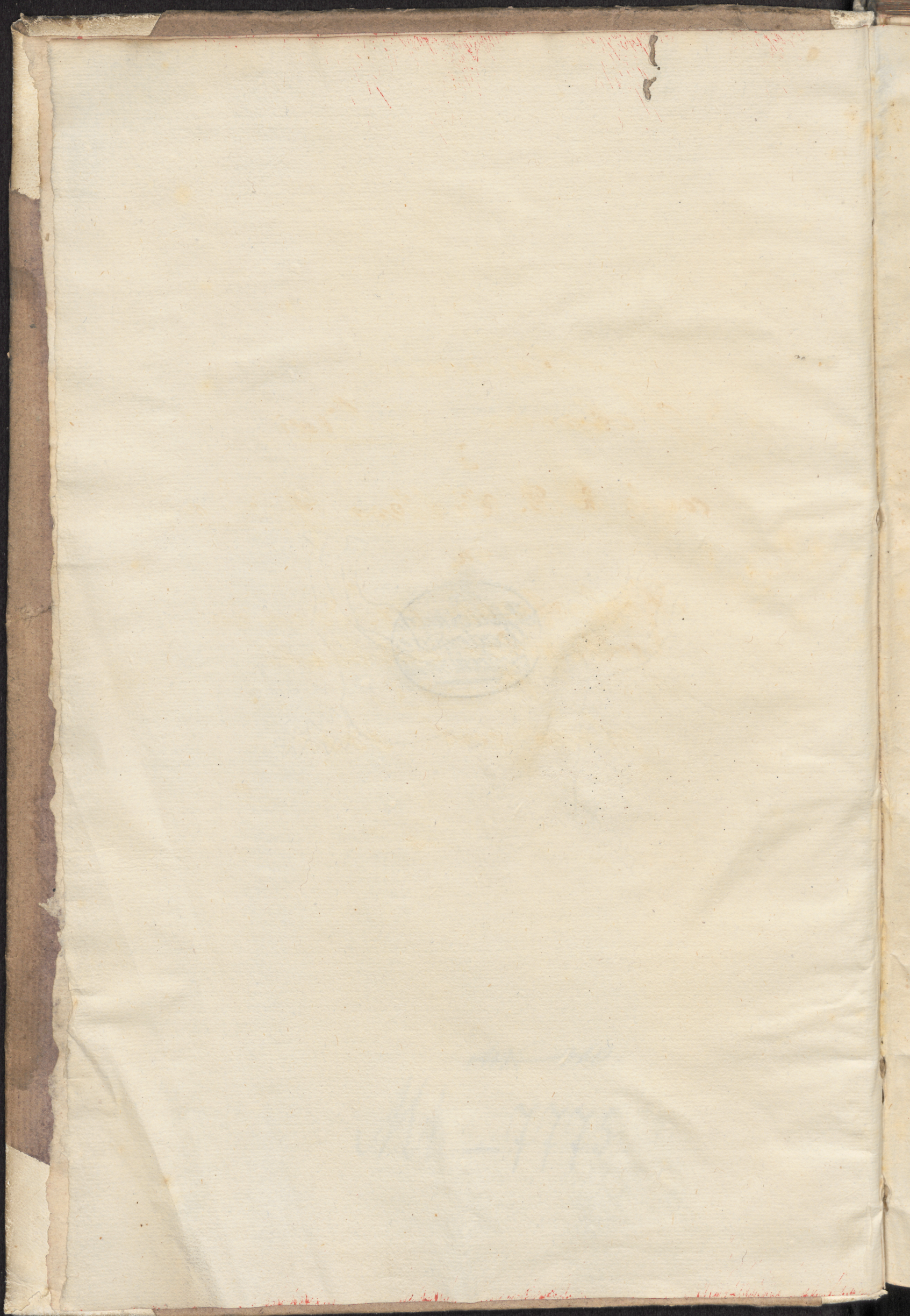
Bibl.
Schol. Gustrov.

1836.

~~Mk 310.~~

Mk - 7775.

M. JACOB. BURGMANNUS,

GRÆCARUM LITERARUM PROF. PUBL. ORD. FACULT. SUÆ
SENIOR, ET H. T. DECANUS,

HODIE

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS RECTOR,

AD

JUBILAEUM,

*QVOD HACTENUS DEVOTE CELEBRAVIMUS,
LUTHERANO-EVANGELICUM, IDQVE SE-
CUNDUM RITE DEOQVE PLACENTER
CONCLUDENDUM,*

ET IDEO BENEVOLE AUDIENDAM

**ORATIONEM GAUDIÏ HUIJUS
SECULARIS ULTIMAM,**

QVAM

*VIR MAXIME REVERENDUS, AMPLISSIMUS,
EXCELLENTISSIMUS,*

DOMINUS

DAVID HENRICUS

KOEPKENIUS,

PHIL. ET THEOL. DOCT. POESEOS PROF. PUBL. ORD.

DE

**INÆSTUMABILI UTILITATE, EX ARDUO RE-
FORMATIONIS OPERE, AD OMNES ME-
KLENBURGICÆ REGIONIS IN-
COLAS DERIVATA,**

*DIE XXIII. NOVEMBR. HOR. X. IN AUDITORIO ACADEMICO PUBLICE HABEBIT,
ILLUSTRIUM COLLEGIORUM DUCALIUM, NEC NON UTRIUSQVE
MAGISTRATUS PROCERES, OMNIUM FACULTATUM DNN. PROFESSO-
RES, DOCTORES, VERBI DIVINI PRÆCONES, FLORENTISSIMOS SCI-
ENTIARUM CULTORES, LITERARUMQVE FAUTORES, EA,
QVA PAR EST, HUMANITATE INSTANTISSIME
INVITAT.*

ROSTOCHII, Typis Joh. WEPPLINGI, SEREN. PRINC. & ACAD. Typogr.

40.

Unc demum rite & decenter omnia se habere existimamus, si, qualia prima fuerunt, talia quoq; ultima sint, hæc q; illis examussim respondeant. Enim verò e rerum fine de rebus ipsis sententiam ferri iudicariq; notissimum est, ut nihil non bonum, nihil non egregium extitisse putemus, clausula quando bona fuit. Quorsum hæc intelligi velim, pro se quisque, vel me non monente arbitrabitur. Videlicet exorsi sumus pluribus abhinc diebus ad mandatum & præscriptum SERENISSIMI NOSTRI PRINCIPIS AC DOMINI, DOMINI **CAROLI LEOPOLDI**, DUCIS REGNANTIS MECKLENBURGICI, DOMINI NOSTRI LONGE CLEMENTISSIMI, urgente hoc ipsum nostrâ pietate, initia Jubilei Lutherano - Evangelici Secularis lætissima, & gaudia nostra omnium Facultatum Dn. Professores, nec non Studiosi fulgidissimi, declararunt publicè, tam perorando quam disputando. Neque tantum primordia illius festivitatis inter has solennitates sunt facta, sed & huc usque felicissimè continuatum est illud Jubilum, nihilq; jam restat aliud, quam ut exoptatus finis tantis imponatur gaudiis. Singula illa curatius recensere non est mei operis, sed illud solum aggredior, quod præsens scriptio mihi injungit, ut, quemadmodum antehac inchoamenta Jubilei Centenarii secundum recurrentis à Programmate quodam inceperant, sic exitus illius simili Programmate finiatur. Priori illo velut præparatorio Actus Jubileus solemniori more aperiiebatur: Posteriori hoc idem ille actus non minori cum gaudio claudendus sistitur. Utroq; & magnitudo tam insignis beneficii, quò mediante Reformatione, per Megalandrum Lutherum affecti sumus, & preces suspiriaq; continentur ut in eadem fidei confessione perseveremus tamdiu, donec usum sensuum nobis abstulerit suprema hora. Numam Pompilium secundum Romanorum Regem divini cultus [si ita dicens est] studiosissimum fuisse accepimus, & illò Rege Ancile, firmamentum illud & columna Imperii Romani cælo delapsum fuisse, traditum est, quo apud Romanos manente Rem -

Rempubliam fore saluam & incolumem credebant, il-
lò autem abreptò, vel aliorum transportato, ruituram
pessumque ituram esse metuebant, ideoque magno in hono-
re, magnaq; veneratione habitum diligentius semper adser-
varunt, & coluere religiosius. Istiusmodi Ancile, hoc est
fulcrum atque pignus omnis nostræ felicitatis æstimamus
ex meritò suo, sanctissimam illam atq; cælestem per benedi-
ctum Div. LUTHERI ministerium à sordidissimis Pontifici-
orum inquinamentis repurgatam doctrinam. Hæc unicum
Christiani cætus columen atq; firmamentum. Hæc à Cle-
mentissimo Altissimòque JEHOVA miseris nobis errorum ca-
ligine obductis, planeque cæcutientibus tanquam lux cla-
rissima cœlitus est demissa, per electum sibi organum, Marti-
num Lutherum, optimis Spiritus sui donis ita instructum
atque exornatum, ut arduum illud atq; incredibile Refor-
mationis opus & inciperet animosè & absoluerit feliciter.
Hæc sanctissima & per Reformationem divinitus restituta
doctrina est Ancile & Clypeus, per quem certa jam &
stabilita fides nostra quævis tentationum tela excipere,
Satanæq; machinationes & dolos repellere valet, adver-
sus quod etiam portæ inferorum valebunt nihil. Si ita-
que depuratam hanc religionem, si pura hæc & inteme-
rata fidei dogmata servaverimus, si nullis falsitatum
corruptelis velut pestilenti quodam sidere afflati animos
mentesque nostras aliorum transferri patiamur, non est,
quod timeamus adversariorum insultus audacissimos. In
quo ut magis magisque confirmemur, & ut in verâ Dei
agnitione persistamus tenaciter, nec in discrimen ani-
marum recidamus, jam discrimine exempti, ardentis-
simis porrò contendamus precibus. Meminerimus igitur,
semper in quantis tenebris olim fuerint, qui Papicola-
rum superstitionibus adhæserunt miseri mortales, Majo-
res Nostri. Recordemur perpetuò, quantis periculis ere-
pti jam nos simus, postquam discussis falsorum dogma-
tum nebulis ad lucem veritatis Evangelicæ attollere ocu-
los datum, postquam jam non amplius errabundi, sed cer-
ti, & quidem fido nixi anteambulone Megalandro no-
stro, eam ingressi sumus viam, eam calcamus semitam,
quæ

quæ ducit ad salutem. Quid ergo jam æquius est, quid nostræ necessitati convenientius, quam ut templum pietatis ingressi vota precesque ad cælum mittamus, erigentes aram gratitudinis perennem Deo Uni & Trino, aeterno, glorioso, immortalis, devotissimâ submissione agnoscentes ineffabile hoc Reformationis Lutheranae opus, cuius interventu de Pontificali imposturâ & technis triumphare & plaudere possumus, non secus ac servi compedibus abjectis in libertatem asserti & vindicati. Præibit nobis in laudatissimo hocce proposito, perendino die, volente DEO, elegantissima oratione Vir Maxime Reverendus, Amplissimus, Excellentissimus, DN. DAVID HENRICUS KOEPKENIUS, Philosoph. & Theolog. Doctor, & Poëseos Prof. Ducal. Ordin. celeberrimus, Collega noster honoratissimus, deducturus copiosius, quæ nunc paucis verbis sunt exposita, & additurus sic adeò famigerabili huic Jubilæo Lutherano-Evangelico Seculari Secundo colophonem. Ad quem benevole audiendum, precesque pro inestimabilis hujus cimelii purissimæ scil. doctrinæ conservatione, nec non pro SERENISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI NOSTRI Salute, atque Academiæ, Civitatis, imo totius Provinciæ hinc dependente felicitate devotissimè fundendas, Illustrium Collegiorum Ducalium & Utriusque Magistratus Proceres, Omnium Facultatum Doctores, Ecclesiarum Antistites, Artium Liberal. Magistros, Scientiarum Cultores, omnesque Literarum Fautores, quam fieri potest humanissimè invito.

P. P. Sub Sigillo Rectorali, Circa Jubilæi Evangelico-Lutherani Secundi Finem.

d. XXI^{mo} Novembr. Anno MDCCXVII.

Jo-
del-
en?

en

ms
ude
ach.
ha-
nei.
Ju-
ret/
ar-
tiet
an
vie-
dein
den/
Ro-
und
gen
je-
iner
zen/
det:
set-
ste
ing
ben
uch
reib
Ge-
dem
n

